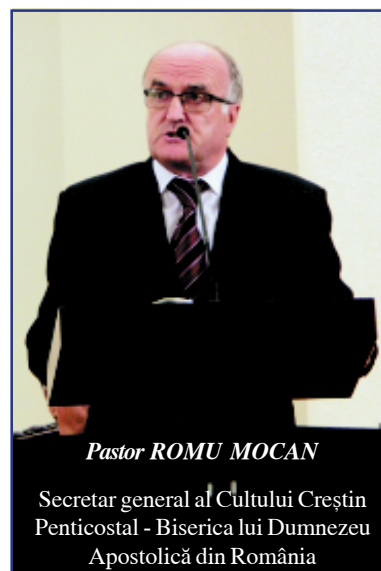

Surprinși de prezența și de bunătatea lui Dumnezeu

Este ușor de observat, că în toată istoria Creației, nimeni n-a fost mai insultat, mai jignit, mai respins ca Dumnezeu. Începând de la actul de uzurpare inițiat de Lucifer, neascultarea primilor oameni, istoria poporului Israel și a tuturor neamurilor, până la mine și la dumneavoastră, nimeni n-a fost mai insultat și mai respins ca Dumnezeu, care ar fi avut toate motivele să Se retragă undeva în slava Sa și să nu Îi mai pese de nimeni niciodată. Deși a promis că nu va mai nimici omenirea ca pe vremea lui Noe, prin potop, ar fi fost îndreptățit să Se retragă și să-i lase pe oameni în voia minții lor blestemate. Cu toate acestea, întreaga istorie, toată pânza ei este țesută în mod binecuvântat și fericit din dovezi evidente și grăitoare ale dragostei lui Dumnezeu. Această dragoste s-a prezentat în persoana lui Isus Hristos, Dumnezeu - Fiul, și în bunătatea Lui cea mare.

Am citit din cartea prorocului Osea versetul acesta care începe cu expresia „după aceea”. Este un verset decupat din relatarea cu privire la situația dezastruoasă din punct de vedere spiritual în care era Israel în acea vreme. Dar în această zi aș dori să urmărim o învățătură duhovnicească din acest verset, în contextul sărbătorii pe care o avem: **90 de ani de istorie a Bisericii Pentecostale.**

S-a amintit deja astăzi că noi nu sărbătorim ani. Aș vrea să afirm cu tărie acest adevăr și să vă îndemn la o înțelegere reală și binecuvântată în mintea noastră și să glorificăm Numele lui Dumnezeu, care s-a implicat deplin în cei 90 de ani ai lucrării Sale în poporul pentecostal din România. Anii trec așa cum sunt și cum le e dat să se scurgă, dar Cel care le dă consistență și împlinire în viața noastră este Dumnezeu, Cel care coordonează istoria și timpul.

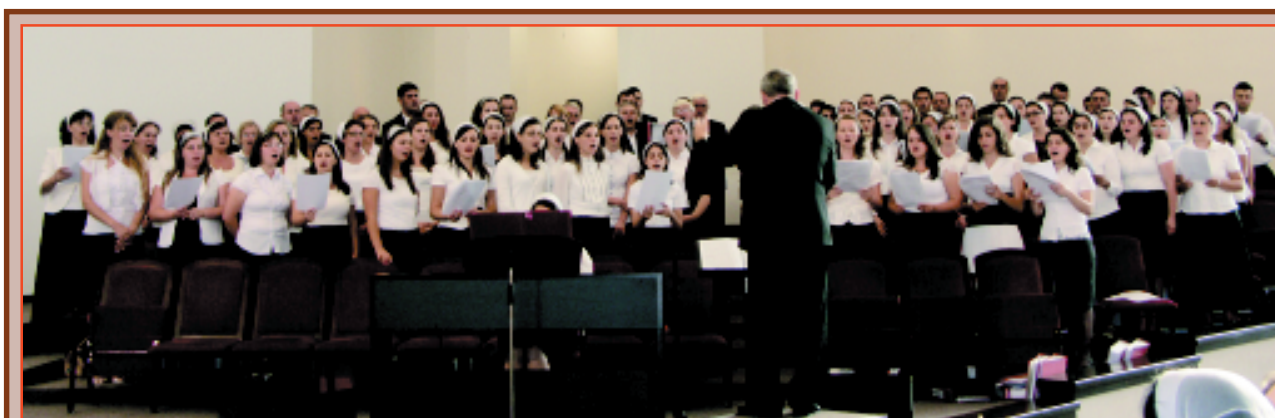

Pastor ROMU MOCAN

Secretar general al Cultului Creștin
Pentecostal - Biserica lui Dumnezeu
Apostolică din România

Mesaj transmis în Biserica Pentecostală
GLORIA din Arad, în cadrul serviciului
divin festiv din seara zilei de
2 septembrie a.c.

**„După aceea copiii
lui Israel se vor
întoarce, și vor
căuta pe Domnul,
Dumnezeul lor, și pe
împăratul lor David;
și vor tresări la
vederea Domnului
și a bunătății Lui, în
vremurile de pe
urmă.”
(Osea 3.5)**

Corurile reunite din Arad la sărbătoarea jubileului de 90 de ani din Biserica Gloria

**Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul! Oamenilor fără prihană le stă bine
cântarea de laudă. Lăudați pe Domnul cu harfa, lăudați-L cu alăuta cu zece
coarde. Cântați-I o cântare nouă! Faceți să răsunе coardele și glasurile voastre!
Psalmul 33. 1-3**

S-a început modest. Am fost și eu mișcat de căsuța aceea din Păuliș. Istorie pornită de la lucruri mici, modeste, neînsemnate, de la neajunsuri și cu neajunsuri, urcând până astăzi la ceea ce avem, așa cum se menționa în istoricul care a fost prezentat. O istorie marcată de prezența binecuvântată a Duhului Sfânt. Este o realitate pe care o înregistrăm în atâtea biserici. Formații muzicale de tot felul, și fie binecuvântați de Domnul toți cei ce slujesc prin cântare. Avem instituții de învățământ, așa cum s-a menționat. De la clădiri modeste, care sunt cât de cât funcționale, față de ceea ce era atunci, la început, până la clădiri multifuncționale ca și aceasta în care suntem și care cred că este cea mai deosebită casă de închinare din țară, și pentru aceasta Domnul fie glorificat! Avem slujitori pregătiți, multe biserici, membri mulți, avem oameni implicați în sectorul politic, în domeniul economic și așa risca să spun: suntem la un apogeu! Ce mai vrem de aici înainte? Ce mai așteptăm? Ce să căutăm?

Vreau să spun apăsător: **avem nevoie de Dumnezeu! Avem nevoie de prezența Duhului Sfânt!** Când ești în vale, ca să urci ai nevoie de o putere, ai nevoie de Dumnezeu, iar când ești în vârf, ca să nu te rostogolești, ai nevoie tot de Dumnezeu. Avem nevoie de Dumnezeu în fiecare moment și în fiecare stare, pentru că numai cei ce sunt sprijiniți de Domnul pot să crească așa cum mărturisește Scriptura: „*Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion.*” (Psalmul 84.7) Aceasta este ținta noastră. Dumnezeu să ne ajute!

Întreaga istorie a creației, istoria Cultului Penticostal, a bisericii, a mișcării penticostale din această țară, însumând 90 de ani, este întretesută de dovezile bunătății lui Dumnezeu și amprentată, în mod incontestabil, de această realitate. De aceea, în această zi așa vrea ca mesajul să fie acesta: surprinși de prezența și de bunătatea lui Dumnezeu!

Surprinși de prezența lui Dumnezeu

Dumnezeu are plăcerea aceasta sfântă și deosebită să ne ia prin surprindere. El nu se plafonează. Domnul Isus Hristos ne-a dat foarte multe dovezi în sensul acesta, intervenind, ca să exemplific, în aceeași cauză, folosind metode diferite. Ca să deschidă ochii orbilor a procedat în moduri diferite. Știți de ce? Tocmai ca să ne descopere natura Lui de necuprins și de neînțeles pentru mintea noastră. Dumnezeu ne ia prin surprindere. El are infinite posibilități să ne facă surprize binecuvântate în fiecare clipă, în fiecare moment. Atenție! Va fi însă și o surpriză neplăcută într-o zi, și Biblia spune: „*atunci va fi uluiala lor*” (Mica 7.4), adică mirarea, uimirea, surprinderea lor. Când? În Ziua Judecării lui Dumnezeu. Aș

dori să urmărim, însă, gândul acesta – **surprinși de prezența și de bunătatea lui Dumnezeu** – în lumina cuvântului Domnului care spune exact așa: „*și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui în vremurile din urmă*” (Osea 3.5). Ce-i tresărirea? Un element al surprizei.

Trebuie să conștientizăm faptul că trăim vremurile din urmă. Și pentru vremurile din urmă, când resursele seacă dintr-o parte și din alta, când statele lumii sunt sfătuite să facă depozite de alimente, când se pare că se ajunge la „fundul sacului”, Dumnezeu are inepuizabile posibilități să ne surprindă. Cu ce? Cu prezența și bunătatea Lui. Este adevărat că noi ne-am gândi mai mult să ne surprindă cu bunătățile Lui, cu dovezile Lui de dragoste, că suntem ahtiați după beneficii. Sunt oameni care nu au o relație

puternică, reală cu Dumnezeu, dar se bucură că vin la timp ploaia și căldura. Adesea, se fac la evangelizări chemări de hotărâre la pocăință, de predare și se ajunge la câte o situație mai aparte când se spune: cine vrea să meargă cu Domnul Isus acasă, să ridice mâna. Unii ridică mâna, căci se gândesc la beneficiile care le-ar avea dacă vor pleca acasă cu Domnul Isus. Dar câți acceptă, cu smerenie și pocăință, lucrarea de transformare lăuntrică, stăpânirea Domnului Isus, domnia Lui peste gândurile și planurile lor, controlul Său peste afacerile lor?

Cuvântul Domnului spune în F.Ap. 2:32 că apostolul Petru, în Ziua Cincizecimii, predicând miilor

Dumnezeu L-a făcut Domn, adică Stăpân și apoi Hristos, adică Mântuitor, căci aceasta este ordinea, întâi domnia și apoi beneficiile din acceptarea acestei domnii.

de oameni în Ierusalim, mărturisind despre lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu înviind pe Domnul Isus Hristos din morți, declara: „*Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui.*”, și în versetul 36: „*Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.*”

Dumnezeu l-a făcut pe Cel înviat din morți Domn, adică stăpân și apoi Hristos, adică Mântuitor. Pentru că de mântuirea de păcate, de eliberarea din robia celui rău, oamenii conștienți și cu mintea la cap vor să beneficieze. Dar de stăpânirea, de domnia lui Hristos în viața lor au nevoie? Acceptă ei așezarea conștientă sub stăpânirea Domnului?

Întâi este Persoana și apoi bunătatea, întâi este Persoana și (continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

apoi sunt darurile! Dumnezeu vrea să ne surprindă în vremurile acestea din urmă cu prezența și bunătatea Sa. Dumnezeu L-a făcut Domn, adică Stăpân și apoi Hristos, adică Mântuitor, căci aceasta este ordinea, întâi domnia și apoi beneficiile din acceptarea acestei domnii.

Surprinși de prezența lui Dumnezeu în momente critice ale existenței

Repet și eu cuvintele acestea minunate din Ps. 124 care au fost amintite, chiar cu insistență: „*De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, – să spună Israel acum!*” Noi vrem pâine, bunătați și câte și mai câte, dar „*de n-ar fi fost Domnul de partea noastră, ne-ar fi înghițit oamenii de vii*”. Poporul lui Dumnezeu, în tot timpul existenței sale, a stârnit împotrivirea celor din jur. Cei credincioși s-au confruntat și se vor confrunta cu aversiunea celor răi. Mieii în mijlocul lupilor! În orice moment, salvarea, protecția vin și sunt asigurate în prezența Domnului.

Când Dumnezeu ne surprinde prin prezența Lui, tresărim. Tresari și ești surprins atunci când întâlnești poate pe cine nu te aștepti și mai cu seamă în situații și posturi în care n-ai vrea să fi găsit. Când păcatul, care este o rușine și un afront adus lui Dumnezeu, stăpânește pe cineva, apariția prezenței lui Dumnezeu este o surpriză neplăcută. Ca să ne putem bucura de prezența lui Dumnezeu, trebuie să facem ordine și curățenie în viața noastră.

Surprinși de prezența Domnului în stări și locuri în care nu ne așteptăm

În Isaia 60.1-2 este scris: „*Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.*” După ce primii oameni au păcătuit le-a fost rușine și

s-au ascuns. Păcatul este rușinea popoarelor. Întunericul lui se întinde peste pământul întreg și peste toți oamenii. Dumnezeu care se învelește în lumină ca într-o manta, locuind într-o lumină de care nu ne putem apropia a coborât la noi, în locurile cele mai de jos, prin Hristos. Iată cum răsare prezența și slava lui Dumnezeu în întuneric, prezența Lui puternică și glorificarea lui Dumnezeu peste noi, peste starea noastră vinovată unde n-am vrea să fie lumină. Te surprinde? Noi ne gândim la surprize numai în stări pozitive, dar Dumnezeu ne surprinde și în modul acesta ca să ne trezească. Cuvântul Domnului spune: „*Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina*” (Efeseni 5.14). Există posibilitatea să fim surprinși atunci când nu ne așteptăm, nu ne prea convine. În Romani 5.8 este prezentată dragostea lui Dumnezeu, care este un har și o formă a bunătății lui Dumnezeu: „*Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.*” Știți ce înseamnă moartea lui Hristos? Este cea mai mare surpriză pentru omenire și pentru păcătoși. Dumnezeu ar fi putut să ne execute automat! „*Fiindcă plata păcatului*

este moartea...”. În loc de aceasta, pe când eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi: „*...dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*” (Romani 6:23).

David, omul lui Dumnezeu, zicea: „*Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru*” (Psalmul 40.1-3). În cea mai adâncă groapă și în cea mai mare mocirlă a păcatului doar mâna harului ceresc ne-a căutat, oferindu-ne surpriza salvării!

Surprinși de bunătatea lui Dumnezeu

Surprinși de caracterul veșnic al bunătății lui Dumnezeu

În Ieremia 31.3 vedem mărturisirea statorniciei lui Dumnezeu: „*Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»*” Dumnezeu ne iubește cu o statornicie veșnică și ne păstrează bunătatea Sa. În fiecare zi, în fiecare moment, El ne surprinde prin

Și fanfarele de la trei biserici din Arad s-au unit pentru a lăuda pe Domnul

bunătatea Lui. Bunătatea Lui nu înseamnă numai să ne umple sacul, cămara, să ne completeze contul, ci înseamnă, în primul rând, iertarea păcatelor, eliberarea și oferirea calității de copii ai lui Dumnezeu. „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Rom. 8:17). Din niște fii ai neascultării, copii ai lui Dumnezeu. Din niște răzvrătiți, moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Ce surpriză! Numai Dumnezeu e în stare de așa ceva.

Surprinși de bunătatea lui Dumnezeu atunci când primim ceea ce nu merităm și când ni se dă mai mult decât așteptăm să primim

În Tit 3.3 este scris: „Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții.” Dacă aș întreba pe cineva de aici dacă ar vrea să-și regăsească sotul sau soția în acest tablou, dacă un tată sau o mamă ar vrea să-și regăsească copiii aici și alte exemple de felul acesta, răspunsul ar fi un categoric NU. Dar în contradicție cu starea aceasta și cu tabloul acesta hidios, începând cu versetul 4 ni se relatează: „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit...”

Dumnezeu ne-a făcut surpriza aceasta. Eram vrednici să fim urâți, urându-ne unii pe alții, fugind unii de alții, cufundați în întuneric și morți în păcat, dar s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu și dragostea Lui și în virtutea acestor calități El ne-a mântuit. Acest har ni s-a dat nu pentru faptele noastre făcute în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt pe care l-a vărsat din belșug peste noi prin Isus Hristos, Mântui-

„Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, (...) prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt...” (Tit 3.4-6)

torul nostru.

În versetul 7 scrie: „pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice”. Este extraordinar! Ce contradicție evidentă cu tabloul din versetul 3. Ar vrea cineva să fie în acest al doilea tablou? DA, în al doilea tablou vor toți! În primul tablou nu vrea nimeni dar, totuși ce ciudat că oamenii nu vor să accepte schimbarea stării care să le asigure trecerea din primul tablou în cel de-al doilea tablou. Transferul acesta e posibil, dar nu se poate face oricum, ci doar prin transformarea aceea realizată de nașterea din nou. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Col. 1.13).

Tot ceea ce ni se dă este har, dar mai apoi, ca niște mântuiți ai lui Dumnezeu, trebuie să fim primii, cei dintâi în fapte bune. Doamne ajută-ne la aceasta! Ne dă Dumnezeu în bunătatea Lui ceea ce nu merităm, dar o face prin har, prin bunătatea și dragostea Lui de oameni și ne dă cât nici nu ne așteptăm.

În Isaia 40.1-2, care este de fapt începutul părții cu evident spirit evanghelic între cele 66 capitole ale cărții profetului Isaia, Dumnezeu spune: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.”

Cuvântul de încurajare este „mângâiați”. Promisiunile sunt oglinda bunătății lui Dumnezeu,

care din nou are menirea să surprindă:

- robia lui s-a sfârșit – libertatea asigurată;

- nelegiuirea lui este ispășită – demnitatea reprimată;

- a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui – îndoită măsură de har.

Să ai o imensă datorie și să vină cineva și să-ți spună: nu îți dau doar atât cât ți-e datoria ci îți mai dau încă o dată cât ai datoria! Este nemaipomenit! De două ori în har, de două ori în bunătate, de două ori în îndurare și acesta este rezultatul felului lui Dumnezeu în a veni în întâmpinarea nevoii noastre. Ne surprinde Dumnezeu cu prezența Lui, ne face surprize prin bunătatea Lui și merită să fie glorificat.

Și istoria de 90 de ani a bisericii penticostale este o evidență clară a prezenței lui Dumnezeu, a persoanei și a bunătății Lui reliefată în minuni și intervenții coplesitoare.

Condiții pentru a beneficia de surprizele lui Dumnezeu

Aș vrea să urmărim două condiții pe care le găsim tot aici, în acest verset din Osea 3.5: „după aceea, copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor...”

Întoarcerea la Dumnezeu

Avem nevoie să ne întoarcem la Dumnezeu? Cred din toată inima că da! Trebuie să realizăm acea întoarcere și poziționare pe direcția feței lui Dumnezeu pentru că avem nevoie de bucurie. „Când

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine.” Nu vreau să spun că sub poleiala de sărbătoare se pot ascunde stări dureroase, triste și nu vreau să fiu ciurul care adună ceea ce ar trebui aruncat. Avem nevoie de fața lui Dumnezeu? Avem nevoie să ne întoarcem înspre Dumnezeu? Avem nevoie, chiar și în slujirea noastră să ne întoarcem spre Dumnezeu și să întrebăm: „Doamne, îți plac gândurile care le-am avut”? E nevoie să ne întoarcem la Dumnezeu până și în gândurile noastre. Avem nevoie cu toți, și mari și mici, să ne întoarcem de la stările noastre de îndărătnicie, avem nevoie să ne întoarcem ca să fim eliberați de spiritul de bârfă și de răutate, de mândrie și de răzvrătire. „După aceea copiii lui Israel se vor întoarce la Domnul Dumnezeul lor”.

a) Întoarcerea la Domnul - o atitudine de maximă urgență.

Cuvântul Domnului spune în Ioel 2.12-14 un cuvânt foarte direct: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfâșiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite. Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu Se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa după El o binecuvântare, daruri de mâncare și jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeul vostru?”

Da, chiar acum, nu săptămâna viitoare, nu după 90 de ani să se întoarcă cei care vor mai trăi, chiar acum zice Domnul să ne întoarcem la El cu toată inima, cu plânset, cu bocet și cu post.

Cât de mult ne place smerenia, cât iubim coborârea aceea înaintea lui Dumnezeu într-o atitudine de regret cu post, cu plânset și cu bocet? El este milostiv și plin de

îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate. Ne surprinde cu asemenea atitudine extraordinară. Au meritat unii să fie bătuiți și schingiuiți, au meritat să fie martiri. Merită astăzi să fi poate și insultat, chiar dacă ești destoinic în meseria ta și totuși nu te pot agreea ceilalți numai datorită faptului că ești credincios. Merită să-L slujim până la capăt pe Dumnezeu, iar când ne sunt recunoscute meritele, să I le închinăm lui Dumnezeu, și când suntem criticați, aruncându-se cu noroi peste noi, cu smerenie trebuie să acceptăm voia lui Dumnezeu. „Dar chiar acum zice Domnul, întoarceți-vă la Mine”. Doamne ajută-ne și la aceasta!

b) Întoarcerea la Dumnezeu - o atitudine cu caracter de mobilizare generală

Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii de la țâță! Să iasă mirele din cămara lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: «Unde este Dumnezeul lor?»” (Ioel 2:15 -17).

Este ca și un moment de mobilizare pentru război. Un război sfânt împotriva păcatului. Când se suna cu trompeta prin sate, când se bătea toba, era mobilizare generală, pentru că trebuia să se întărească frontul. Așa ne cheamă Dumnezeu: „strângeți poporul, țineți o adunare sfântă...” Bătrânii, trăind încă mirajul trecutului „glorios”, copiii și tinerii cu entuziasmul și avântul lor spre viitor să se întoarcă spre Domnul căci numai de la El vine izbăvirea. Câți miri și câte mirese nu au nevoie să-și întoarcă fața înspre Dumnezeu înainte de nuntă dar și după nuntă.

După 90 de ani – un bilanț extraordinar – dar și prilejul să plângem și să spunem: „Doamne, îndură-te de poporul tău penti-costal”. E nevoie de o întoarcere grabnică, e nevoie de o mobilizare generală pentru întoarcerea la Dumnezeu. Cine va da un sunet de trâmbiță deslușit?

c) Întoarcerea la Dumnezeu - o responsabilitate personală

După cum mântuirea este personală și întoarcerea spre Dumnezeu este o responsabilitate personală. Fiecare în dreptul nostru, pe drumul nostru. Dumnezeu îi spune într-o zi proorocului Ilie, care a început să se lamenteze că a rămas singur, că Izabela încearcă să îl omoare, ce are de făcut. „Domnul i-a zis: «Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie până la Damasc; și când vei ajunge...»” (1 Împ.19.15). Întoarce-te pe drumul tău, nu pe drumul altuia. Suntem responsabili pentru ceea ce facem și de ceea ce am lăsat nefăcut în dreptul nostru. „Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul” (Plângeri 3:40).

d) Întoarcerea la Dumnezeu - o atitudine cu urmări binecuvântate

În 2 Cronici 30.9 Dumnezeu face o promisiune extraordinară: „Dacă vă întoarceți la Domnul, frații voștri și fiii voștri vor găsi milă la cei ce i-au luat robi, și se vor întoarce în țară. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este milostiv și îndurător, și nu-și va întoarce Fața de la voi, dacă vă întoarceți la El.”

Dacă ne întoarcem noi, până și copiii și frații noștri vor căpăta milă. Îi va surprinde Dumnezeu cu mila. Să ne întoarcă Dumnezeu prinșii de război, să ne întoarcă tinerii noștri, care a trebuit să bântuie Europa și să întoarcă Dumnezeu tații și mamele la familiile lor pentru a nu mai fi scrisori disperate: „mamă, am mare

nevoie de tine, nu-mi mai aduce bani, am nevoie doar de tine”.

Neamul românesc are nevoie de întoarcere la Dumnezeu. Țara aceasta când este binecuvântată de Dumnezeu, poate să-și hrănească toți fiii și să mai dea și la alții. Dar trebuie să ne gândim de ce seceta a distrus recoltele, de ce ni se întâmplă ceea ce ni se întâmplă? Știți de ce? Pentru că ne-am îndepărtat de Dumnezeu! Dacă vom căpăta înțelepciune și ne vom întoarce la Dumnezeu și vom striga spre El, spune Dumnezeu că ne vindecă și țara. O ultimă idee, este vorba de întoarcere înspre Dumnezeu și de căutarea lui Dumnezeu. După aceea copiii lui Israel se vor întoarce. Urgent, ca o mobilizare fiecare pe drumul lui și cu urmări binecuvântate și pentru ceilalți din jurul nostru.

Căutarea lui Dumnezeu

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55.6-7). Dumnezeul nostru ne surprinde și prin faptul că nu obosește iertând.

a) Căutarea lui Dumnezeu făcând ordine și curățenie în viața personală și dacă este cazul să acționăm pentru curățenie spirituală în popor

Avem obligația și responsabilitatea aceasta. Despre Iosia ni se spune în 2 Cronici 34.3 că, atunci când era încă tânăr, a început să caute pe Dumnezeul tatălui său David și în al doisprezecelea an a început să curețe Iuda și Ierusalimul de înălțimi, de idolii Astarteei, de chipuri cioplite și de chipuri turnate.

Curățenie în viața personală și atunci și sluba făcută va avea valoare, frumusețe. Va fi ca o jertfă

bineprimită și răsplătită de Dumnezeu. „Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul! Oamenilor fără prihană le șade bine cântarea de laudă” (Psalmul 33:1).

b) Căutarea lui Dumnezeu într-o manieră absolută

În Ieremia 29.12-14 Domul spune astfel: „Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile, în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.”

Dumnezeu nu agreează jumătățile de măsură. El a dat totul și pretinde tot. „Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău” (Deut.18:13).

Ezechia „ a lucrat din toată inima și a izbutit... ca să caute pe Dumnezeul său” (2 Cron. 31:21). Deci, se poate! Să-l căutăm pe Domnul cu toată inima, nu cu jumătate de inimă, și vom izbuti.

O altă condiție a acutății este permanența „Căutați pe Domnul și sprijinul Lui, căutați necurmat Fața lui!” (1Cron. 16:11).

Urmările binecuvântate ale căutării doar le voi enumera:

Propășire – 2 Cronici 26.5 – „A căutat pe Dumnezeu... și în timpul când a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să propășească”. Ozia era un împărat iscusit care a avut mari biruințe și mari realizări, iar atunci când a căutat pe Dumnezeu, El i-a dat propășire. Propășirea nu stă în iscusința noastră, ci în căutarea serioasă a lui Dumnezeu.

Ocotire – Ezra 8.22b: „...Mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor, peste toți cei ce-L caută, dar puterea și mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc.”

Iertarea și izbăvirea – 2 Cronici 7.14: „dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara.”

Închei cu încă un aspect. „După aceea copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor și pe împăratul lor David”. Ce are a face căutarea împăratul David pe vremea lui Osea, căci David murise? Osea a proorocit pe timpul unor împărați care vin mai târziu, Ozia, Ezechia, Ieroboam și alți împărați. Pentru evrei și pentru Dumnezeu, David a rămas cu un statut aparte. De aici putem desprinde două aspecte:

- căutarea lui Dumnezeu, reprezentând autoritatea suverană;

- căutarea „lui David”, reprezentând autoritatea delegată.

Pentru că trăim cu picioarele pe pământ, trebuie să fim și realiști, depindem de Dumnezeu în toate lucrurile, dar urmărim și relațiile cu cei din jur pe care trebuie să le cultivăm înaintea lui Dumnezeu. El a delegat o autoritate:

*** în familie:**

- **soțul față de soție:** „...că bărbatul este capul femeii...” (1 Cor. 11:3);

- **părinți față de copii:** „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri...” (Efeseni 6:1);

* **în biserică** - „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși...” Evrei 13:17;

* **în societate** – „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte...” (Romani 13:1).

Dumnezeu să ne binecuvânteze, să căutăm fața Lui, să ne întoarcem înspre El, să căutăm autoritatea Lui, să cultivăm o relație bună în ceea ce privește autoritatea delegată fie în familie, societate, biserică sau toate împreună și Dumnezeu ne va surprinde cu bunătatea Lui și vom „tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui”. Amin.